พุธ
3
เมษายน

อัฐมวารปัสกา

สดด 105:1-3,
4-6,7-10

บทอ่านที่ 1 **กจ 3:1-10**

วันหนึ่ง เวลาบ่ายสามโมง เปโตรและยอห์นกำลังขึ้นไปที่พระวิหารเพื่ออธิษฐานภาวนา... มีชายคนหนึ่งเป็นง่อยแต่กำเนิด มีผู้หามคนง่อยผู้นี้มาไว้ที่นั่นทุกวันเพื่อขอทานจากคนที่เข้าไปในพระวิหาร เมื่อเห็นเปโตรและยอห์นกำลังเดินเข้าพระวิหาร คนง่อยจึงขอทานจากเขาทั้งสอง

เปโตรและยอห์นจ้องมองเขา... เปโตรกล่าวว่า “ข้าพเจ้าไม่มีเงินไม่มีทอง แต่ข้าพเจ้ามีอะไรจะให้ท่าน เดชะพระนามของพระเยซูคริสตเจ้า ชาวนาซาเร็ธ จงเดินไปเถิด” แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาช่วยพยุงให้ลุกขึ้น ทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขากลับมีกำลัง เขากระโดดขึ้นยืนและเริ่มเดิน แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารพร้อมกับเปโตรและยอห์น...

พระวรสาร **ลก 24:13-35**

วันนั้น ศิษย์สองคนกำลังเดินทางไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส... พระเยซูเจ้าเสด็จเข้ามาร่วมเดินทางด้วย แต่เขาจำพระองค์ไม่ได้ เหมือนดวงตาถูกปิดบัง พระองค์ตรัสถามว่า “ท่านสนทนากันเรื่องอะไรตามทาง” ทั้งสองคนก็หยุดเดิน ใบหน้าเศร้าหมอง ศิษย์ที่ชื่อเคลโอปัสถามว่า “ท่านเป็นเพียงคนเดียวในกรุงเยรูซาเล็มหรือที่ไม่รู้เรื่องพระเยซู ชาวนาซาเร็ธ ประกาศกทรงอำนาจในกิจการและคำพูดเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าและต่อหน้าประชาชนทั้งปวง บรรดาหัวหน้าสมณะและผู้นำของเรามอบพระองค์ให้ต้องโทษประหารชีวิต และตรึงพระองค์บนไม้กางเขน เราเคยหวังไว้ว่าพระองค์จะทรงปลดปล่อยอิสราเอลให้เป็นอิสระ แต่นี่เป็นวันที่สามแล้วตั้งแต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้น สตรีบางคนในกลุ่มของเราทำให้เราประหลาดใจอย่างยิ่ง เขาไปที่พระคูหาตั้งแต่เช้าตรู่ เมื่อไม่พบพระศพ เขากลับมาเล่าว่าได้เห็นนิมิตของทูตสวรรค์...”

พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “เจ้าคนเขลาเอ๋ย ใจของเจ้าช่างเชื่องช้าที่จะเชื่อข้อความที่บรรดาประกาศกกล่าวไว้ พระคริสตเจ้าจำเป็นต้องทนทรมานเช่นนี้เพื่อจะเข้าไปรับพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์มิใช่หรือ” แล้วพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ทุกข้อที่กล่าวถึงพระองค์ให้เขาฟัง โดยเริ่มตั้งแต่โมเสสจนถึงบรรดาประกาศก

เมื่อพระองค์ทรงพระดำเนินพร้อมกับศิษย์ทั้งสองคนใกล้จะถึงหมู่บ้านที่เขาตั้งใจจะไป พระองค์ทรงทำท่าว่าจะทรงพระดำเนินเลยไป แต่เขาทั้งสองรบเร้าพระองค์ว่า “จงพักอยู่กับพวกเราเถิด เพราะใกล้ค่ำและวันก็ล่วงไปมากแล้ว” พระองค์จึงเสด็จเข้าไปพักกับเขา ขณะประทับที่โต๊ะกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ทรงถวายพระพร ทรงบิขนมปังและยื่นให้เขา เขาก็ตาสว่างและจำพระองค์ได้...

ข้อคิด

ประสบการณ์ของบรรดาศิษย์ จากการที่พวกเขาฝากชีวิต ฝากความหวังไว้ในองค์พระเยซูเจ้าให้เป็นผู้นำนั้น บัดนี้สูญสลายไปหมด หลังจากที่ได้ใช้ชีวิตอยู่กับพระองค์หลายปี ต้องมาเห็นจุดจบขององค์พระเยซูเจ้าแบบนี้ พวกเขาเริ่มเคว้งคว้าง วุ่นวายใจ จับต้นชนปลายไม่ถูก ไม่รู้ว่าจะดำเนินชีวิตต่อไปอย่างไรหรือกลับไปใช้ชีวิตแบบเดิม ๆ ระหว่างที่พวกเขาสนทนากันอยู่นั้น พระเยซูเจ้าทรงปรากฏมาร่วมสนทนากับพวกเขา แต่พวกเขาจำพระองค์ไม่ได้ เพราะความวิตกกังวลจนเกินไป ฉะนั้นอย่าให้ความกังวล ความเศร้า ความผิดหวังและความเสียใจในชีวิตเรา มาปิดกั้นไม่ให้เราสามารถพบพระองค์ในชีวิตประจำวันของเราได้ เพราะพระองค์อยู่เคียงข้างเราเสมอ